

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

Ч. 3 (134)

БЕРЕЗЕНЬ

1968

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новачтва

“NOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Вулава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,

ст. пл. Світляна Луцька,

ст. пл. Гриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

140-142 Second Avenue

New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи
Наталки Горалевської

З М І С Т :

Тарасові уродини	2
„Садок вишневий коло хати”	3
Ніна Мудрик-Мриц:	
Перша квітка	7
Володимир Мацьків: Зарваниця	9
Сестричка Мавка: Три квітки	11
Сестричка Світляна:	
Виставка в бібліотеці	12
Лист Зайчика-Петруся до Мишки- Гризикнижки	14
Сестричка Ліда:	
Петрусь іде на прогулянку	15
Сестричка Ксеня:	
Як зробити з книжки — чере- паху?	22
Сірий Орел Денис:	
Тотем роя „Калинки”	24

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1968 році: В ЗДА — 3.00 долари, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських доларів, в ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських доларів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських доларів.

Тарас Шевченко

**УЧІТЕСЯ, БРАТИ МОЇ!
ДУМАЙТЕ, ЧИТАЙТЕ,
І ЧУЖОГО НАУЧАЙТЕСЬ, —
СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ.
БО ХТО МАТІР ЗАБУВАЄ,
ТОГО БОГ КАРАЄ.**

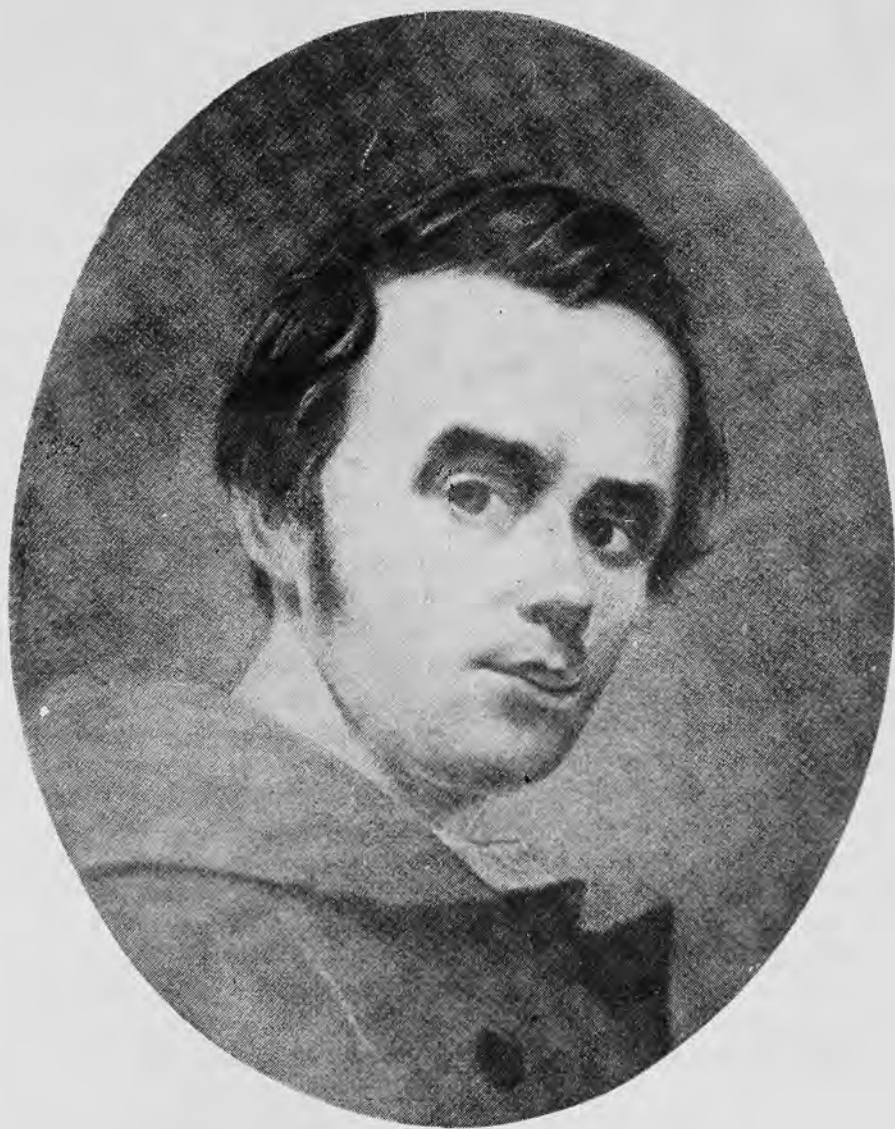
ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 3 (134)

Березень

1968

Сестричка Леся:

ТАРАСОВІ УРОДИНИ

Подивись, Тарасе,
Скільки нас зійшлося!
Оля та Уляся,
Христя та Мирося!

Тай прийшло в домівку
Новаків аж стільки:
Ромко, Любко, Ірко
Славко і Василько!

Подивись, Тарасе,
І послухай знову,
Як вивчаєм в класі
Нільно Твою мову!

І книжок читати
Любимо багато!
Це Тобі сказати
Ми прийшли у свято.

Лиш Твій день надходить,
Ми щороку в Тебе!

В день Твоїх народин
Побажати ж треба!

Щоб те диво сталося,
Щоб за рік віднині
Ми Тебе вітали
В вільній Україні!

... Чи за літ багато ...
Це вже діло Боже,
Та одно сказати
Кожен певно може:

Що як уродини
Будуть в Тебе знову,
Почуєш дитини
Українську мову!

Хоч би нам в чужині
І весь вік прожити,
Знаємо віднині,
Що Твої ми діти!

(Все новацтво знає, що в місяці березні припадають і уродини і день смерти найбільшого українського поета, Тараса Шевченка. Він написав найкращу українську книжку, „Кобзаря”, що його знає кожен українець і українка в Україні та в зужині. Певно Ваше гніздо та Ваша українська школа будуть влаштовувати в цьому місяці свято в його зесть — але й кожне з Вас повинно старатися прозгитати в тому засі якнайбільше віршів із „Кобзаря”).

Л. Х.:

„САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ”

Орест, Марта і Нестор дуже люблять їздити до бабусі й дідуся на другий кінець міста. Їдуть туди з мамою кожної п'ятниці, як тільки прийдуть зі школи та з'їдять обід. А до авта беруть зі собою пилосмока, щоб почистити хату, бо бабусі болять руки і вона не може цього сама зробити.

Так було й цієї п'ятниці. Орест жваво взявся за роботу, як лиш скинув плащ та привітався б дідусем і бабусею. Водив щіткою пилосмока по долівці та по килимах на долівці, уважно раз попри раз. А Нестор, тому, що він найменший, і ще наєть не новак, ходив тільки за ним та посував пилосмока, щоб той не пооббивав рогів кріслам та шафам, коли Орест тягнув його за собою. При тому Нестор бринів, наслідуючи гудіння пилосмока, бо думав, що коли більше галасу, то й краще почиститься. А Марта вийняла зараз зі скритки м'яку волохату стирочку, притягнула крісло з кухні, скинула черевики та пустилася стирати порохи з усіх картин, що висіли на стінах. Марта дуже любила щораз то вилазити на крісло, то зіскакувати з нього, а ще присміше було, обтираючи картини, приглядатися їм. Картин у дідуся було багато та всі дуже гарні! Марта навіть вже знала, хто яку малював: козака з конем Роман Пачовський, такі ніжно-рожеві квіти Людмила Морозова, колядників зі звільдою Надія Сомко, а золоту ікону Богоматері — Михайло Осінчук. Та ось завважила вона ще одну картину над дідусевим писмловим столиком. Досі цієї картини там не було! На картині видно було чистеньку, білу хатку, під хатою трохи збоку сидів старенький дідусь, а перед хатою чоловік і жінка, обоє вдягнені у білому, та держать за руки малого хлопчика, такого, що й Нестор був би великий, якби з ним помірявся. Марта так задивилася на цю картину, що й не помітила, як у кімнату ввійшов дідусь.

— Подобається тобі ця картина Тараса Шевченка? — спитав.

— Що ти сказав, дідусю? — здивувалася Марта. — Тараса Шевченка? — Таж він писав вірші, а не малював!

— Він теж і малював, дитино! — відповів дідусь. — Дуже часто навіть і малював і писав про те саме. Ось певно і тобі прийде на гадку один його віршик, коли глядиш на цю картину...

— „Садок вишневий коло хати“! — аж вигукнула Марта. — Я маю виголошувати цей вірш на гніздовому святі Тараса Шевченка! І навіть вже вмію його на пам'ять!

— Так, правда! — зрадів дідусь. — Га про це поговоримо, коли скінчите прибирання. Тепер Орест з Нестором гудуть так, немов ці хрущі у вірші, що ледве я сам чую, що говорю!

Марта засміялася і дідусь засміявся, взяв якусь книжку з полиці та пішов у другу кімнату.

Аж коли покінчили порядкування, а Марта вже успіла показати братам нову картину, дідусь засів у шкіряному фотелі у своїй кімнаті, а внуки посідали кругом нього, бо знали, що в такий час дідусь завжди розкаже щось цікаве.

— То може ти, Мартусю, прокажеш нам цей віршик на гніздове свято? — спитав дідусь, ніби ненароком. Цього не треба було Марті двічі казати! Вона вийшла на середину кімнати, склала руки „в пиріжок“, вклонилася, відкашляла та почала:

**„Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть“...**

Та далі не могла говорити, бо Орест перебив:

— Дідусю, а чого ж люди в Україні жили в таких маленьких хатках, як на цьому образку, і чому коло кожної хати мусів бути садок?

Марта скривилася, невдоволена, а дідусь відповів Орестові:

— Це було в давні часи, більше, як сто літ тому. Тоді багато людей по всьому світі жили по селах, в таких або подібних маленьких хатках. Але що ці хатки були малі, це не шкодило. Як знаєш, і сам Тарас Шевченко народився в такій хаті і, як пригадуєш собі з історії в школі, американський великий президент Лінкольн народився в ще меншій... Ну а вишні садили на те, щоб вони гарно цвіли весною, щоб влітку хоронили хату від спеки своїм листям, ну й щоб можна було їсти вишні...

— Але все це таке старомодне! — нетерпеливився Орест. — Навіщо нам про це вчитися?

Дідусь усміхнувся так, що Марта вже знала: він зараз скаже щось дуже дотепне!

— Чи все воно старомодне — не знаю... Хіба ти не бачив, їду-

чи до тітки в Канаду величезних овочевих садів обабіч дороги? Як колись, так і тепер овочі ростуть на деревах і нема такої фабрики, щоб виробляла їх...

— Але я не про те, дідусю! — боронисья Орест. — Тільки тепер все таке інше! В такій хаті певно не було ні водопроводів, ні холодильника ні телевізора...

— Звичайно, що не було! — погодився дідусь. — Але може там таки було щось цікаве? Говори далі, Мартусю!

**... Пługатарі з пługами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.**

— почала знов Марта, але на цей раз сам дідусь перервав їй:

— Чусш, Оресте? Ці дівчата поверталися додому після важкої цілоденної праці і були певно дуже втомлені, а проте не йшли сумні, насуплені, а веселі, співали. Все село чуло їх спів та раділо ним.

— Ова! — віддів губи Орест, але дідусь казав Марті далі говорити:

**Сім'я вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встас,
Дочка вечерять подає...**

говорила з захопленням Марта, та враз сама собі перервала:

— Дідусю, я теж подаю вдома вечерю до столу!

— І вчора збила цукорничку! — докінчив Орест.

— Не збила, тільки накривку трохи надщербила! — відгризлася Марта.

— Ну тихо вже, тихо! — успокоював дідусь. — Бачите, в ті часи не було стільки руху та галасу на вулицях, як тепер. Тому в теплі вечорі могли всі вечеряти перед хатою. Їли й бачили, як зорі на небі сходять. А було там так гарно й тихо, що навіть тихеньке щебетання соловейка перешкоджувало матері вчити дітей, як ось зараз Марта нам скаже . . .

**. . . А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.**

**Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх,
Затихло все . . . Тільки дівчата
Та соловейко не зати.**

— пощастило Марті врешті покінчити. В кімнаті стало так тихо, що чути було, як гудуть мотори авт на вулиці. Орест глядів пильно на нову картину на стіні, а малий Нестор поклався на долівку (там було вже чисто!) — та щось завзято малював крейдками.

— Бачите, там і спати можна було на дворі, на свіжому повітрі. В селі всі люди були знайомі, всі любили одні одних, то й не було небезпеки, щоб хто вчинив яку кривду сплячій дитині. Так само і хат ніколи не замикали на ключ, бо не було в селі нікого, хто поважився б торкнутися чужого добра . . . — говорив дідусь.

— Ой, як це все мусіло бути гарно! Чому сьогодні нема такого? — зітхнула Марта.

— І до сьогодні в Україні стоять по селах такі білі, чисті хатки, про це розказують подорожні, що їздили в Україну. Хоч є й великі міста з величавими будівлями і навіть із хмаросягами. — відповів дідусь. — Та не це важливе. Де ми не жили б, і цей вірш, і всі інші вірші Тараса Шевченка для нас живі та цікаві. Бо й тепер ми можемо бути і такі веселі і привітні, як були українці тоді, можемо бути такі добрі одні для одних, любити один одного в родині . . .

Орест і Марта розуміли це все, а тому сиділи й слухали дуже пильно. Тільки Нестор був замалий і ще не розумів нічого, тому перервав дідусеві на півслові, подаючи свій малюнок. На малюнку була хата і хрущі і вишні і соловейко, а під хатою лежав рядочком з десяток дітей. Дідусь теж знав, що Нестор ще малий, а тому похвалив його за малюнок та погладив його кучеряву голівку.

ПЕРША КВІТКА

Розбудилась Насіинка у землі:

— „Ой як темно, ой як тісно тут мені!”

Ніжний паросток угору простягла,

Пробиватися крізь землю почала.

— „Не спішиє”, — говорить Матінка-Земля,

— „Затишно тобі та й тепло тут, маля,

А на дворі ще сніги, мороз, вітри,

Ой куди ж ти рано так спішиви, куди?”

Та не слухає Билінка, між грудок

Викололася на сонце у садок.

Гей який тут світлий, гарний, гожий день,

Крапельки з даху спливають: хлюп-дзелень!

Простяглося зелене Бильце у тепло...
Аж зненацька: сонця наче б не було,
Заховалося у хмару, мов на сміх,
Полетів із хмар на землю зимний сніг.

Притулилася Билина до землі:
— „Ой як лячно, ой як холодно мені.
Все ж таки Зимі похмурій не скорюєсь,
Зійде сонечко і знову підіймусь!”

Бравий Бедрик розказав про все Весні,
Що дрімала в тихій балочці на дні.
В сад, до Паростка Весна прибігла вмить,
Щоб на ньому першу квіточку зростить.

Рій „Очайдушки” з Мюнхену на минулорічному таборі. Зліва на право: Тарас Саюк (брат Роксани), Роксана Саюк, Орися Марцюк, Андрійка Колянковська, Оксана Марцюк, Ірка Юрик, сестричка Марійка Гарабач. В другому ряді сестричка командантка табору Софія Кушнір.

ЗАРВАНИЦЯ

Серед розкішних, багатих піль Поділля, області України, що славна своєю золотою пшеницею, над річкою Стрипою, лежить село Зарваниця. Про це село знали не лиш на всьому галицькому Поділлі, але й у всіх інших землях Західньої України. Зарваниця була славна тим, що там у церкві була чудотворна ікона Божої Матері. Деякі люди називали через те Зарваницю українським Люрдом.

Як тільки скінчилася зима й дороги просохли зі стопленого снігу, до Зарваниці починали сходитися з усіх сторін прочани, щоб помолитися біля стіп Пречистої. Божа Мати вислухувала покірних молитов нашого народу, уздоровляла хворих та уділяла багато інших ласк.

Вдячні люди завішували біля її ікони численні дарунки: срібні або золоті серця, руки, ноги, залежно від того, з якої недуги уздоровила їх чудесно Богомати. Кожної неділі та кожного свята відвідувало Зарваницю багато прихожих людей.

Про те, звідки взялася ця ікона, розказують давні перекази таке:

Коли в 1240 році напали на Київ татари та грозили йому загладою, один чернець взяв цей образ з церкви в Києві, щоб вря-

тувати його перед татарами. Щасливо прокрався поміж ворожі сторожі та подався на захід. Ішов він багато днів та ночей, аж поки зовсім не стало йому сил. Дійшов до річки Стрипи та далі вже не міг іти. Поклався на узліссі та заснув обезсилений. Коли ж пробудився, побачив біля себе прегарне джерело, якого не бачив перед тим. Напився з нього води та відчув нараз, що втома проминула без сліду. Він зрозумів, що це знак ласки Пречистої Діви та рішив залишитися на цьому місці.

Побудував тут капличку та помістив у ній свій образ-ікону. До каплички почали з часом сходитися люди з різними проханнями до Божої Матері. Багатьом із цих людей Вона допомогла, а вода з джерела мала теж лікувальну силу. Незабаром на місці малої каплички вдячні люди поставили велику й багату церкву й окрему капличку над джерелом. Там Мати Божа лікувала чудесно недужих та сповняла прохання тих, що приходили до Неї.

Так минали роки, минали століття...

Аж прийшла друга світова війна а з нею велике нещастя для Західньої України: її зайняли большевики. Вони не вірять в Бога, не визнають релігії та роблять

**Чудотворна ікона Матері Божої
в Зарваниці.**

все можливе, щоб відвернути людей від духовного життя. Вони нищать церкви та вивозять в чужину священників. Коли бачили вони людей, що клячали побожно біля ікони Пречистої, це дуже їм не подобалося. Одного разу прислали вони своїх тасмних поліціантів-енкаведистів, і ці забрали цінний образ Богоматері з церкви в Зарваниці.

Але сталося чудо! Люди, що й далі приходили до зарваницького джерела, побачили в воді відбитку образу, що його забрали московські большевики. Спершу подумали, що це большевики кинули святий образ у кер-

ничку, де збиралася джерельна вода. Перешукали керничку аж до дна — але образа не знайшли! Коли ж вода заспокоїлася — образ знов було видно! Вістка про це чудо розійшлася жваво по околиці і великі юрби людей стали збиратися у Зарваниці.

Большевики не могли цьому ніяк зарадити. Вони покликали аж з Києва наукову комісію, яка мала точно прослідити це місце. Комісія розглянула все докладно, бачила сама чудесний образ у криниці, але не могла пояснити, як він там взявся. Прислали другу комісію, аж з Москви. Але й ця комісія не могла сказати нічого більше. Вчені подумали, подумали та повернулися з нічим у Москву. А за деякий час большевики повернули забрану ікону та дозволили повісити її знов у церкві.

Здавалося — знов усе буде, як колись бувало. Та ні. За деякий час большевики замкнули й опечатали церкву. Нікому не вільно її відчинити. А капличку, що накривала чудотворне джерело, розбили, висадили у воздух динамітом. Та з-поміж руїн каплички витікає й далі чудотворна вода — і знаємо, що й тепер лікує вона багато хворих.

І так буде, поки Мати Божа дасть кращу долю Україні, коли не стане большевиків і слава Пречистої залунає вільно по всій українській землі.

Сестричка Мавка:

ТРИ КВІТКИ

Сніг пропав, розтанув лід,
Йдуть три квітки на прохід
І разом співають три.

Чують трави і вітри.
— „Гей, настав веселий час,
Бо весна прийшла до нас,
Бо вдягнула нас, квіток,
Мов княгинь яких з казок!
З гавр, з-під кореня із дір
Вже виходить всякий звір,
Всі гуляють без тривоги,
Бо післав нам весну Бог!”

Так співають квітки три,
Відгомін несуть вітри,
Та нараз — затиш їх спів!
Чують пісню з-за горбків:

— „Гей, настав веселий час,
Що весна прийшла до нас,
Принесла для новаків
Радість, волю, сміх і спів!
Світить сонце, кличе ліс,
Кожен з нас зміцнів, підріс,
І радіє кожен з нас,
Що настав мандрівки час.

Тож мандруймо без тривоги,
Бо післав нам весну Бог!”

Відгомін несуть вітри,
Чують пісню квітки три,
І співають вже разом
Квіти й діти за горбком:

„Гей, настав веселий час,
Весну Бог післав для нас,
Час щасливий, дорогий,
Для квіток і для дітей!”

Мал. Христя Баранська

**СКІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК ВИ ПРОЧИТАЄТЕ
В БЕРЕЗНІ НА ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА?**

ВИСТАВКА В БІБЛІОТЕЦІ

Кожної суботи новацький рій „Мачки” відбуває свої сходини у пластовій домівці. І цієї суботи, як звичайно, зійшлося всіх сім членів роя: Галя, Леся, Оксана, Віра, Богданна, Уся і Лариса. Коли рйова Уся відкрила сходини, сестричка усміхнулася привітно та промовила:

— Сьогодні, дівчатка, відбудемо замість сходин коротку прогулянку до місцевої публічної бібліотеки. Ви мабуть усі знаєте, де вона знаходиться?

— Так, сестричко, — почувлися голоси, — ми часто позичаємо там книжки або ходимо шукати розв'язок трудних шкільних завдань!

— Впродовж цього тижня, — продовжувала сестричка, — українська жіноча організація, що до неї певно належить багато із Ваших мамів, влаштувала на запрошення бібліотеки виставку українського народнього мистецтва.

— Моя мама, — завважила Віра, — забрала всі найкращі серветки з хати. Вони всі тепер на виставці!

— Отже бачите, — сказала сестричка, — виставку варто оглянути! Особливо буде цікаво вам оглянути народній одяг з Бойківщини, що стоїть там в цілості.

— З Бойківщини! — зраділа

Галя, — Мій тато народився на Бойківщині в містечку Сколе над рікою Опором. Тато розказував, що недалеко цього міста є могила князя Святослава.

— Бойківщина, — стала пояснювати сестричка, — це одна з найбільше мальовничих частин України. Вона охоплює частину Карпат, що зветься Високий або Бойківський Бескид. Тут проживає з дуже давніх вже часів українське плем'я бойки, яке твердо держиться українських звичаїв та традицій. Це на Бойківщині знаходиться велике село Тухля, що його так чудово описав Іван Франко у книжці „Захар Беркут”

Тут сестричка глянула на годинник:

— Ну, дівчатка пора нам іти!

Новачки повдягали плащики та вирушили з домівки. Бібліотека була недалеко і за кілька хвилин весь рій був уже в її будинку. Виставка відбувалася в просторій залі. В чепурних зашкленних шафках-габльотках були розкладені уважно українські вишивки, різьблені вироби, писанки, кераміка, тощо. Новачки всьому пильно приглядалися, а найдовше зупинилися перед великим манекеном-лялькою вдягненою в бойківський одяг. Тут сестричка пояснила:

— Це одяг, в якому ходили бойківські молодичі-замужні жінки. На голові в неї бачите чіпець — щось ніби шапочка, а поверх пов'язаний він хусткою. Спідниця зроблена з білого полотна. Вся вона складана, тобто рясована у складки. Внизу прикрашена доволі широким взором, таким самим, як на рукавах сорочки. Поверх сорочки бойкиня вдягає безрукавку, що її звуть „лейбиком”. Лейбик пошитий з білого сукна та прикрашений вишитим квітчастим взором.

— А що в неї на ногах, сестричко? — спитала Леся.

— Це ходаки, зроблені з одного кусня виправленої шкіри. Їх вдягають поверх полотняних панчіх та прив'язують до ноги довгими вовняними мотузками.

Новачки оглядали виставку ще довший час. Коли прийшлося вже йти додому, сестричка збрала ще раз їх усіх біля достойної постаті бойкині, щоб новачки ще раз добре приглянулися їй. А тоді всі подалися до виходу, раді, що побачили й пізнали щось нове. Вже біля дверей наздігнала їх бібліотекарка та сказала сестричці:

— Я хочу висловити вам своє признання! Тут приходять щоденно багато різних дітей, але вже давно не бачила я таких

чемних та добре вихованих, як ваші!

Сестричка усміхнулася та подякувала, як звичай велить. А потім новачки перешіптувалися поміж собою дорогою до домівки, що Уся відвернулася в ту хвилину, щоб поглянути на „бойкиню”, і побачила, що... ця лялька теж ніби усміхалася!

ЛИСТ ЗАЙЧИКА-ПЕТРУСА ДО МИШКИ-ГРИЗИКНИЖКИ

Дорога Мишко!

Дуже цікаво було мені слухати, як мама читала про Твої пригоди під час Світового Конгресу. Яка Ти мусиш бути щаслива, що могла все це бачити й чути! Я, на жаль, не міг прийти на Конгрес. Ти маленька, то могла сидіти в кишені сестрички Лесі, а я то завеликий, щоб вміститися в кишеню чи торбинку.

Я давно збирався написати до Тебе та познайомитися з Тобою. Ми обоє маємо багато до діла з книжками: Ти помагаш сестричці Лесі писати, а я люблю їх читати, тобто слухати, як мама їх мені читає. Я сам ще не вмію читати, бо замалий. Мені ще навіть не 6 років. Це слово „замалий” мені дуже не подобається. Куди не піду, всюди кажуть: „Ти ще замалий!” Хочби навіть у Пласті: я ходив вірно весь рік на сходуни, та не прийняли мене до роя, бо... я замалий! Я відбув

вже чотири табори на Новому Соколі, а ще досі не дозволяють мені спати з новаками в шатрі, бо... я замалий! До Рідної Школи теж не хочуть прийняти, бо замалий. Дивні ці люди — не можу їх зрозуміти!

Ти певно чула вже про мене від сестрички Лесі, бо про мене писала віршики до „Готуйся” сестричка Ліда. Якщо дозволиш, хочу описати Тобі мої пригоди в таборі. А ще краще було б, якби Ти, Мишко, могла приїхати на Новий Сокол цього літа і сама переконалася, як тут гарно. Тоді новаки й новачки мали б нагоду почути від Тебе багато цікавого, а я показав би Тобі весь табір. Я не можу вже діждатися літа, щоб дістатися в табір! Таких вигод, пригод та розкошів можна зазнати тільки в таборі! Будь здорова, Мишко!

Готуйсь!

Твій Зайчик-Петрус

ПЕТРУСЬ ЇДЕ НА ПРОГУЛЯНКУ

(Це дальший віршик сестрички Ліди про Петруся-зайчика, що держався завжди з новачками).

Ранком, як зійшло лиш сонце,
Виглянув Петрусь в віконце.
От новина! День чудовий!
І автобус вже готовий!

Мама бмила, зачесала,
Однострій новий убрала,
Моркви-хліба пошукала,
Все в наплечник спакувала.

Тато взяв сінка на руки
І давав йому науки:
— Збітків не роби нікому!
Повертайся в час додому!

З всіми наш Петрусь прощався,
З мамсю поцілувався,
Взяв наплечник свій на спину,
Деброю пішов в долину.

Видрянаєсь, мов на драбину,
В той автобус, в середину,
Сів собі біля віконця,
Ще й кашкет узяв, від сонця.

Новачки, як посідали,
Щось смішне розповідали,
Сміхи, крики в автобусі,
Мов дзвонили дзвони в усі.

Їхали щось дві години —
Ось і гори Аллегени.
Мряка все густа сповила,
Вид чудовий заступила.

Трохи наш Петрусь злякався,
До сестрички присувався,
Бо нераз він чув від мами,
Що живуть тут індіани.

Новачки повисідали,
Речі гарно поскладали,
І весело забавлялись,
З горами перекликались.

Лиш Петрусь понад рікою
Стежкою побіг вузькою,
Аж тут гульк! — в одній хвилині
Впав у річку Аллегені!

Крик почула інтендантка
І наша пані командантка,
Скочила в ріку щодуха,
Витягнула, ще й за вуха.

Як прийшов Петрусь додому,
Не казав про це нікому,
Та була йому наука,
Бо боліли довго вуха!

Малюнок Тараса Шевченка: Видубецький Манастир біля Києва.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Вуйко Слон з Помаранчівки склав, як звичайно, десять доларів з нагоди Різдвяних Свят на Фонд „Готуйся”. Це він робить вже багато, багато років, хоч сам не має вже дітей-новаків.

Новачки **Кіцько й Міцько Хом’яки** з Гочестеру склали два долари на Фонд „Готуйся”. Вони останніми часами допомагають завзято мамі розпродувати українські книжечки для дітей. А що розпродавець завжди дістає опуст від проданих книжок, то й Кіцько та Міцько заробили собі так два долари і 19 центів і передали їх на закуп книжок для дітей в Аргентині, де є багато українських дітей, але батьки їх надто бідні, щоб могли самим купити книжечку. Славно, Кіцьку й Міцьку!

Новачки **„Очайдушки”** зі сестричкою Марійкою Гарабач з Мюнхену майстрували прикраси на ялинку і так заробили аж 35 німецьких марок і переслали їх на Фонд „Готуйся”. „Очайдушків побачите на світлині в цьому числі.

Рій **„Бабаки”** з Нью Йорку склав одного доларя.

Рій **„Лисенята”** з Мюнхену з братчиком Романом Бабірадом прислав на Фонд „Готуйся” аж 24 долари та 86 центів. Це дуже багато,

коли перерахувати на німецькі марки, що їх іде на одного доляра аж чотири!

Сестричка гніздова 5-го Гнізда Новаків „Карпатські птахи” у Клівленді переслала 4 долари і 85 центів. Ці гроші заробили новаки, прикрашаючи та продаючи різдвяні свічки. Поодинокі рої заробили: „Яструб” \$ 3.10, „Сокол” \$ 1.25, „Щиглики” \$ 0.50.

Новацтво й інші пластуни в Трентоні заробили і прислали на Фонд 25 доларів, при нагоді імпрези, що її описує сестричка Христя на наступній сторінці.

Галина Поліщук з Вотерфліт склала два долари.

„Готуйсь” щиро дякує за всі датки і жде дальших!

Новаки з Нью Йорку вивели цього року на святі 50-ліття Самостійності України сценку „Двадцять друге січня”, що була поміщена в „Готуйсь” за січень минулого року. На світліні бачимо Князя та Янгола з цієї сценки.

Сестричка Христя Татомир описує нам таку цікаву подію: Дорогий „Готуйсь”!

Пластова Станиця у Трентоні, Північна Америка, влаштувала

мистецький вечір у неділю дня 2 грудня у великій та дуже модерній залі місцевого Культурного Центру. Гасло Вечора було: „Красу я і щастя по всій Украї-

ні ширитиму". Це слова із Пластового Обіту, що його складають юнаки. У цій мистецькій програмі була спільна деклямація пластунок Христі та Марти Татомир, сольова гра на фортеп'яні пластуни Марійки Гафткович і новачок Лариси Крупи та Надії Киршецької, далі „монтаж” старших пластунок Лілеї Волянської з Нью Йорку та Миросі Глушок. Група новаків - скрипаків при Українському Музичному Інституті грала в'язанку українських пісень, а новачки, що вчаться у балетній студії пані О. Фараонів, танцювали на сцені. Драматичний гурток юнаків та юначок із Філядельфії під проводом пана З. Чайківського вивів музичну сценку.

Вечір цей влаштували на те, щоб всі пізнали ближче красу рідного слова, пісні, музики, танку, та щоб придбати фонди на наші журнали „Готуйся” та „Юнака”.

На цей мистецький вечір зійшлося багато батьків пластунів та інших старших громадян із Трентону, а деякі приїхали навіть з-поза міста. Вся програма пройшла справно. Вся пластова станиця у Трентоні та всі гості були дуже раді, що вечір вдався так гарно та що в нас так багато молоді, яка має талант до мистецтва. Разом із цим дописом пересилаємо гроші, що їх ми придбали цим вечором на фонд „Готуйся”.

Сестричка Христя Татомир

Українські діти з Парагваю, з міста Елкарнасіон, які читають „Готуйся”.

тут вони шлють щирий привіт усім нашим читачам.

Чи знаєте, новачки, де лежить країна Парагвай? Погляньте на карту і знайдете її в Південній Америці, поміж Аргентиною, Бразилією та Болівією. Підсоння там гаряче, великі ліси і жити дуже важко. Українців там небагато, але кількох із них просило, щоб посилати „Готуйся” їх дітям. Отже „Готуйсь” їде й туди і діти його читають. А тут прислали вони нам свою світлинку. Тільки троє найменших ще не читає „Готуйся”, інші вже вчаться читати та читають його потрохи. А

Українські діти в Парагваю читають „Готуйся”!

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

Як „Бобри” прощали свого братчика?

В п'ятницю, дня 15 грудня зібралися всі пластуни та члени Пластприяту Пластової Групи в Ріджайні, в Канаді, щоб попрощати братчика Зенона Васараба. Він від'їздив на працю з Ріджайни до Едмонтону.

Наші сходи́ни відбулися в залі Парохії святого Васи́лія. Пластуни були в одностроях. Були там новачки з роя „Бобри”, новачки з роя „Євшан-зілля”, юначки з гуртка „Кедрина” та пластуни сеньйори.

Програма сходи́н була довга, трохи весела і трохи сумна. Спершу сестричка пластун сеньйор Софія Скрипник провела з нами пробу колядок. Кожного року на Різдво наші пластуни й пластунки відвідують українців із традиційною пластовою колядою. В міжчасі Пластприят мав свої сходи́ни. Опісля братчик З. Васараб та Яр. Скрипник висвітлювали нам фільм із Міжкрайової Пластової Зустрічі в Монтреалі та

Дня Молоді в Оттаві. Ми приглядалися уважно фільмові. Він був дуже гарний і нам дуже подобався. Шкода тільки, що нас новачків не було на цих врочистостях!

Після фільму станули ми до збірки. Пластун сеньйор Б. Казимира попрощав братчика Зенона та його родину від Пластової Групи, а пан Євген Кудеревко попрощав його від Пластприяту.

Нам дуже жаль, що братчик Зенон виїжджає з Ріджайни, бо він був нашим виховником. Він забирає теж зі собою новачка Маркіянчика та новачку Дарцю, які мусять їхати з батьками до Едмонтону.

На знак вдячності та на пам'ятку братчикові Зенонові від Пластової Групи та Пластприяту, новак — ройовий Андрій Кудеревко вручив йому даруночок. Юнацтво кликнуло йому на прощання тричі „СКОБ”!, а новачки „Готуйсь”!

Андрій Кудеревко, ройовий „Бобрів”, Ріджайна, Саскачеван, Канада.

Ці мишки-гризикнижки з книжками в передніх лабках, це новачки „Пташата” з Філядельфії на „вогнику кеижки” дня 5 грудня минулого року.

Новачка Катруся Богачевська написала такого віршика про гостину сестрички редакторки „Готуйся” у гнізді „Пташата” в Філядельфії:

**І хоч надворі падав дощ,
Гонили чорні хмари,
В домівці сонечко світило
Для новацької громади.**

**Сестричка Леся в нас гостила
І казку нам казала,
Новацький вогник мерехтів,
Дітвора щось співала.**

**І слухали сестричку
Всі зачаровані „Пташата”,
Слова її записувались
В маленькі їх серцята.**

***

Новачка Тереня Жмуркевич пише про цю гостину:

Одної неділі мали ми дуже гарні сходи́ни. До нас приїхала сестричка Леся Храплива, що редагує „Готуйся”. Вона приїхала з далекого Нью Йорку до Філядельфії, щоб відбути сходи́ни з новачками. Коли вона приїхала, дві новачки дали їй рожі. Потім усі сіли біля вогника, співали пісні, а одна новачка виголошувала вірш. На закінчення сходи́н сестричка Леся прочитала нам першу частину своєї нової казки.

Я думаю, що всі хотіли б, щоб сестричка Леся приїхала до нас ще раз.

Готуйся!

Тереня Жмуркевич

Сестричка редакторка „Готуйся” в гостях у новачок „Пташат” у Філадельфії. Біля неї найстарший рій новачок.

Новачки „Очайдушки” з міста Мюнхсн у Німеччині прислали такого листа:

Рій новачок „Очайдушки” з Мюнхсну бажає „Готуйсеі” веселих Свят та щасливого Нового Року. Христос Раждається!

Рівночасно пересилаємо Тобі гроші, що їх заробив наш рій. „Очайдушки” майстрували на своїх сходах прикраси на ялинку і розпродали їх. Гроші ми призначили на „Готуйся”. Пересилаємо поштовим переказом 35 німецьких марок.

Майстрували: ройова **Орися Марцюк, Ірина Юрик, Оксана Марцюк, Люба Бутковська, Роксана Саюк, Тарас Саюк, Андрія Колянковська.**

Лист цей ішов звичайною поштою, плив кораблем, а тому аж так пізно добився до редакції „Готуйся”. Та всетаки хочемо його помістити, щоб висловити признання „Очайдушкам” за їх працю і даток. А бажання вони теж гарно розмалювали власними руками. Світлину „Очайдушків” бачите на сторінці 8 у цьому числі. (Продовження тексту вгорі).

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

ПОШТА „ГОТУЙСЯ”

Вуйко Смок з Чикаго, як усі вже знають, передплачує щорічно один або й два примірники „Готуйся” для Папської Малої Семінарії в Римі. Там вчать українські хлопці з різних країн Європи, а навіть з Канади під проводом отців Салезіян. Вчать всіх предметів українською мовою, а крім того багато різних чужих мов. І ось вуйко Смок просить нас вмістити уривок з листа, що його дістав від ректора Малої Семінарії отця **Степана Чміля**:

Дякую, за надсилання мені пластової газетки для наймолодших пластунів-новаків. Вони її залюбки читають та передають

іншим друзям. „Готуйсь” не йде в нас намарне!

На закінчення лекцій ми виголошуємо завжди з нашими учнями слова з „Великих роковин” Івана Франка: „Ще не вмерла і не вмере!”

Відданий у Христі
о. Степан Чміль

(В цій семінарії вчать хлопці, що мають десять років та більше, отже для наймолодших „Готуйсь” дуже цікавий!

„Ще не вмерла”, це говориться про Україну. Іван Франко вжив у своїому вірші позаток нашого гимну „Ще не вмерла Україна”).

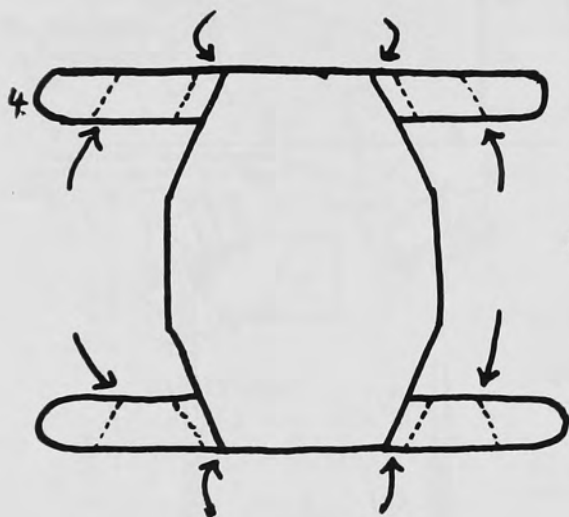
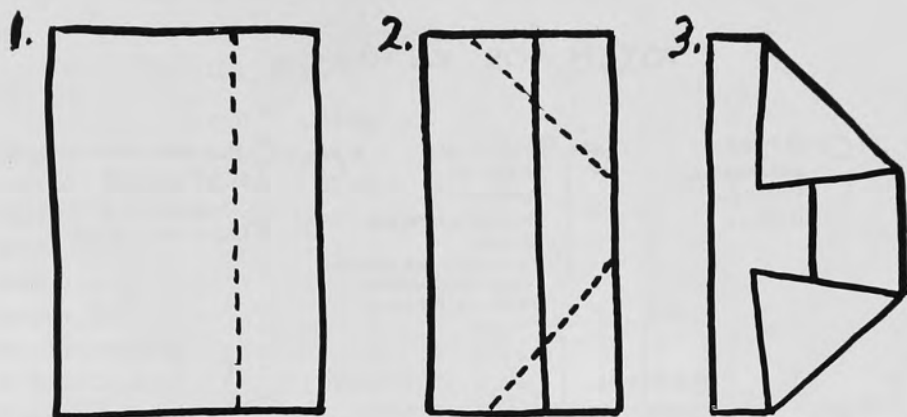

ЯК ЗРОБИТИ З КНИЖКИ — ЧЕРЕПАХУ?

(Подала сестричка Ксеня)

Треба взяти стару, вже не вживану книжку в м'якій оправі (поанглійськи звуть її „дейпер-бек”) та загнути кожну її сторінку так, як це бачите на образках 1, 2 та 3. Тоді вся книжка буде лежати на розпростертих верхній та спідній обкладинці а позагинані картки створять ніби цілий тулуб черепахи. Тепер треба тільки витяти з картону голову, хвіст та лапки черепахи. Лапки витяти доволі довгі та приліпити на рогах позагинаних обкладинок. Опісля зігнути їх по скісній лінії, як бачите на образку, щоб лапки виставали ніби з-під тулуба. Голову та хвіст приліпити до одної з середніх карток книжки, зпереду та ззаду.

Пам'ятайте тільки, що не можна вживати до цього майстрування ніякої поважної, вартісної книжки, бо поважна книжка — велика цінність і її треба шанувати та зберігати, щоб не нищилася.

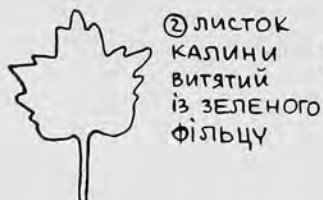

ТОТЕМ РОЯ "КАЛИНКИ"

- ⊙ ЯГІДКИ
- АВА ЧЕРВОНІ КРУЖКИ ФІЛЬЦУ

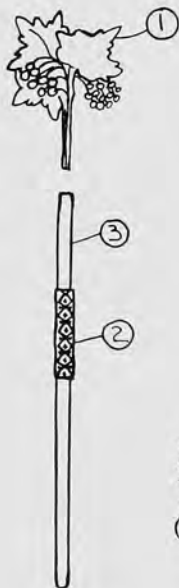
⑤ ЗІГНУТИ ТОНКИЙ ДРОТИК У ФОРМУ КРУЖКА ВГОРІ (ЯК ТРЕБА, ПОМАЛЮВАТИ ЗЕЛЕНОЮ ФАРБОЮ ЩОБ НЕ РЖАВІВ)

⑥ ЗІШИТИ КРАЙЧИКОМ ДВІ ЯГІДКИ ⊙ ВКЛАДАЮЧИ ДРОТИК ⑤ ДО СЕРЕДИНИ

③а ДЕРЖАК З ЧОТИРЬОХ ПРУТКІВ

③б ДЕРЖАК З ОДНОГО КРУГЛЯКА

ЖОВТА СТЯЖКА З НАПИСОМ НАЗВИ РОЯ І ГНІЗДА ТА ЧИСЛОМ ГНІЗДА

ЗВ'ЯЗАТИ

ЗВ'ЯЗАТИ, ЯКЩО ТОНКІ ПРУТКИ ③а

1 м. 20 см.
48 ІНЧІВ

ГОТОВИЙ ТОТЕМ

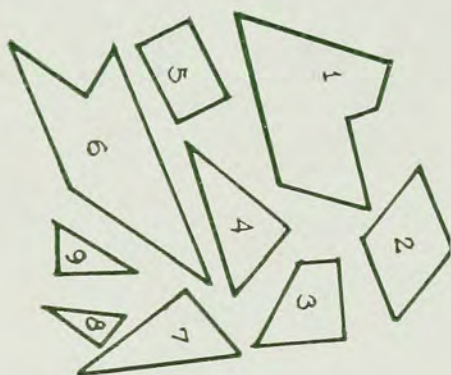
Мал. Сірий Орел Денис Беднарський

РОЗГАДАЙМО!

(Подав братчик Ірко)

РОЗСИПАНА БУКВА

Новітки „Яструби” хотіли самі собі виготовити знам'я для свого гнізда. Та коли витягли з паперу форму одної букви, що мала бути на знамені, один з новаків не додивився і потяв її на куски. Ці куски бачите на образку. Спробуйте їх скласти, щоб побачити, яка це була буква, та поясніть, що вона могла значити!

ВІЗИТІВКИ

Як зветься цей славний поет та в якому місяці вшануємо його пам'ять?

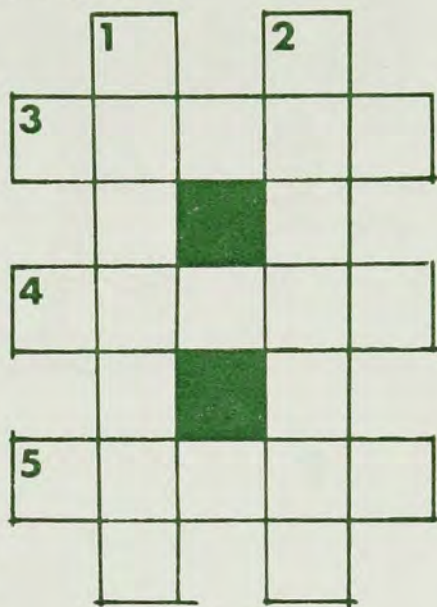
САВКА ЧОРНЕТ

Що це за поетка та коли вона народилася?

СЕЛЯ КАРАЇНУК

Що це за князь та де він княжив?

ЛЯРОСАВ ДУИМИР

ХРЕСТИКІВКА

Слова доземо:

- 1) Місто на Підкарпатті.
- 2) Наша Батьківщина.

Доземо:

- 3) Целяють її в тартаку.
- 4) Комаха, що голосно бринить і кусає.
- 5) Інакше студено, холодно.

Ану, хто відгадає? Тільки не забудьте прислати розгадку до „Готуйся”!

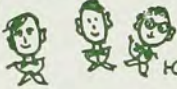

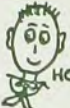
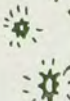
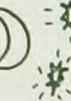
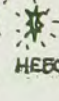
 Рій "Зоретлавці"

 БРАТЧИК - а всі обступили,
Дуже, дуже так просили,
Що скинуть порядки скоро
І полинуть знов між

Як колись уже літали,
Славу НОВАКИ - ам придбали.

Каже БРАТЧИК :- О, жівроку,
Старші ви вже на 2 роки,

До ЮНАЦТВА вам вже ближче
Мож полетимо... ще вище!

Готовить усе, що треба!
Їдемо в НОВАК - цюке   НЕБО!